

מסכת קידושין

פרק ג

א. האומר לחברו, צא וקדש לי אשה פלונית והלך וקדשה לעצמו, מקדשת. וכן האומר לאשה, הרי את מקדשת לי לאחר שלשים יום, ובא אחר וקדשה בתוך שלשים יום, מקדשת לשני. בת ישראל לכהן, תאכל בתרומה. מעכשיו ולאחר שלשים יום, ובא אחר וקדשה בתוך שלשים יום, מקדשת ואינה מקדשת. בת ישראל לכהן או בת כהן לישראל, לא תאכל בתרומה:

ב. האומר לאשה, הרי את מקדשת לי על מנת שאתן לך מאתים זוז, הרי זו מקדשת והוא יתן. על מנת שאתן לך מכאן ועד שלשים יום, נתן לה בתוך שלשים, מקדשת. ואם לאו, אינה מקדשת. על מנת שיש לי מאתים זוז, הרי זו מקדשת ויש לו. על מנת שצארה מאתים זוז, הרי זו מקדשת וצארה לה. ואם הראה על השלחן, אינה מקדשת:

ג. על מִנַּת שְׁיֵשׁ לִי בֵּית כּוֹר עֶפֶר, הֲרִי זֹ מִקְדָּשְׁתָּ וְיֵשׁ לוֹ. עַל מִנַּת שְׁיֵשׁ לִי בְּמִקּוֹם פְּלוּנִי, אִם יֵשׁ לוֹ בָּאוֹתוֹ מְקוֹם, מִקְדָּשְׁתָּ. וְאִם לֹא, אֵינָהּ מִקְדָּשְׁתָּ. עַל מִנַּת שְׂאֲרָאָךְ בֵּית כּוֹר עֶפֶר, הֲרִי זֹ מִקְדָּשְׁתָּ וְיִרְאַנָהּ. וְאִם הִרְאָה בְּבִקְעָה, אֵינָהּ מִקְדָּשְׁתָּ:

ד. רַבִּי מֵאִיר אָמַר, כָּל תְּנַאי שְׁאִינוֹ כְּתוּבֵי בְּנֵי גֹד וּבְנֵי רֵאוּבֵן, אֵינוֹ תְּנַאי, שְׁנֵאמַר (בְּמִדְבָּר לֵב), וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֲלֵהֶם אִם יַעֲבֹרוּ בְּנֵי גֹד וּבְנֵי רֵאוּבֵן, וּכְתִיב, וְאִם לֹא יַעֲבֹרוּ חִלּוּצִים. רַבִּי חֲנִינָא בֶן גַּמְלִיאֵל אָמַר, צָרִיךְ הָיָה הַדָּבָר לֵאמֹרוֹ, שְׂאֵלְמָלָא כּוֹ, יֵשׁ בְּמִשְׁמַע שְׂאֵפְלוֹ בְּאַרְץ כְּנַעַן לֹא יִנְחָלוּ:

ה. הַמִּקְדָּשׁ אֶת הָאִשָּׁה וְאָמַר, כְּסָבוֹר הָיִיתִי שֶׁהִיא כְּהֹנֶת וְהֲרִי הִיא לוֹיָהּ, לוֹיָהּ וְהֲרִי הִיא כְּהֹנֶת, עֲנִיָּה וְהֲרִי הִיא עֲשִׁירָה, עֲשִׁירָה וְהֲרִי הִיא עֲנִיָּה, הֲרִי זֹ מִקְדָּשְׁתָּ, מִפְּנֵי שֶׁלֹּא הִטְעַמְנוּ. הָאֹמֵר לָאִשָּׁה, הֲרִי אַתָּה מִקְדָּשְׁתָּ לִּי לְאַחַר שְׂאֲתַגִּיר אוֹ לְאַחַר שְׂתַגִּירִי, לְאַחַר שְׂאֲשַׁתְּחַר אוֹ לְאַחַר שְׂתַשַּׁתְּחַרִּי, לְאַחַר שְׂיִמּוֹת בַּעֲלֶיךָ אוֹ לְאַחַר שְׂתַּמּוֹת אַחֲוֹתֶיךָ, לְאַחַר שְׂיִחְלֹץ לְךָ יְבָמֶיךָ, אֵינָהּ מִקְדָּשְׁתָּ. וְכֵן הָאֹמֵר לְחֵבְרוֹ, אִם יִלְדָה אִשְׁתְּךָ נִקְבָּה הֲרִי הִיא מִקְדָּשְׁתָּ לִּי, אֵינָהּ מִקְדָּשְׁתָּ. אִם הִיָּתָה אִשְׁתְּ חֵבְרוֹ מַעֲבֶרֶת וְהִפֵּר עֲבָרָהּ, דְּבָרֵי קִיּוּמִין, וְאִם יִלְדָה נִקְבָּה, מִקְדָּשְׁתָּ:

ו. האומר לאשה הרי את מקדשת לי על מנת שאדבר עליך לשלטון ואעשה עמך כפועל, דבר עליה לשלטון ועשה עמה כפועל, מקדשת. ואם לאו, אינה מקדשת. על מנת שירצה אבא, רצה האב, מקדשת. ואם לאו אינה מקדשת. מת האב, הרי זו מקדשת. מת הבן, מלמדין האב לומר שאינו רוצה:

ז. קדשתי את בתי ואיני יודע למי קדשתי, ובא אחד ואמר אני קדשתי, נאמן. זה אומר אני קדשתי וזה אומר אני קדשתי, שניהם נותנים גט. ואם רצו, אחד נותן גט ואחד כונס:

ח. קדשתי את בתי, קדשתי וגרשתי כשהיא קטנה, והרי היא קטנה, נאמן. קדשתי וגרשתי כשהיא קטנה, והרי היא גדולה, אינו נאמן. נשבית ופדיתי, בין שהיא קטנה בין שהיא גדולה, אינו נאמן. מי שאמר בשעת מיתתו, יש לי בנים, נאמן. יש לי אחים, אינו נאמן. המקדש את בתו סתם, אין הבוגרות בכלל:

ט. מי שיש לו שתי בתי בנות משתי נשים, ואמר קדשתי את בתי הגדולה ואיני יודע אם גדולה שבגדולות או גדולה שבקטנות, או קטנה שבגדולות שהיא גדולה מן הגדולה שבקטנות, כלן אסורות, חוץ מן הקטנה שבקטנות, דברי רבי מאיר. רבי יוסי אומר, כלן מתרות, חוץ מן הגדולה שבגדולות. קדשתי את בתי הקטנה ואיני יודע אם קטנה שבקטנות או קטנה שבגדולות, או גדולה שבקטנות

וְהָיָא קְטִנָּה מִן הַקְטָנוֹת שְׁבַגְדוּלוֹת, כְּלָן אָסוּרוֹת, חוּץ מִן הַגְדוּלָה
שְׁבַגְדוּלוֹת, דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר. רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר, כְּלָן מִתְרוֹת, חוּץ מִן
הַקְטָנָה שְׁבַקְטָנוֹת:

י. הָאוֹמֵר לְאִשָּׁה, קְדִשְׁתִּיךְ, וְהָיָא אוֹמֶרֶת לֹא קְדִשְׁתִּנִּי, הוּא אָסוּר
בְּקִרְבּוּתִיָּה, וְהָיָא מִתְרָת בְּקִרְוֹבִיו. הָיָא אוֹמֶרֶת קְדִשְׁתִּנִּי וְהוּא אוֹמֵר
לֹא קְדִשְׁתִּיךְ, הוּא מִתֵּר בְּקִרְבּוּתִיָּה, וְהָיָא אָסוּרָה בְּקִרְוֹבִיו.
קְדִשְׁתִּיךְ, וְהָיָא אוֹמֶרֶת לֹא קְדִשְׁתְּ אֶלָּא בְּתִי, הוּא אָסוּר בְּקִרְבּוֹת
גְּדוּלָה, וּגְדוּלָה מִתְרָת בְּקִרְוֹבִיו. הוּא מִתֵּר בְּקִרְבּוֹת קְטִנָּה, וּקְטִנָּה
מִתְרָת בְּקִרְוֹבִיו:

יא. קְדִשְׁתִּי אֶת בֵּיתְךָ, וְהָיָא אוֹמֶרֶת לֹא קְדִשְׁתְּ אֶלָּא אוֹתִי, הוּא
אָסוּר בְּקִרְבּוֹת קְטִנָּה, וּקְטִנָּה מִתְרָת בְּקִרְוֹבִיו, הוּא מִתֵּר בְּקִרְבּוֹת
גְּדוּלָה, וּגְדוּלָה אָסוּרָה בְּקִרְוֹבִיו:

יב. כָּל מָקוֹם שֶׁיֵּשׁ קְדוּשָׁין וְאִין עֵבֶרָה, הַיֵּלֶד הוֹלֵךְ אַחֵר הַזָּכָר.
וְאִיזָה, זֶה כְּהֻנָּה, לְוִיָּה וְיִשְׂרָאֵלִית שֶׁנִּשְׁאָו לְכַהֵן וּלְלֹוִי וּלְיִשְׂרָאֵל. וְכָל
מָקוֹם שֶׁיֵּשׁ קְדוּשָׁין וְיֵשׁ עֵבֶרָה, הַיֵּלֶד הוֹלֵךְ אַחֵר הַפֶּגּוּם. וְאִיזוֹ, זֶה
אֶלְמָנָה לְכַהֵן גְּדוֹל, גְּרוּשָׁה וְחִלּוּצָה לְכַהֵן הַדְּיוּט, מִמְּזֻרָת וּנְתִינָה
לְיִשְׂרָאֵל, בֵּית יִשְׂרָאֵל לְמִמְזֹר וּלְנִתִּין. וְכָל מִי שֶׁאִין לָהּ עָלָיו קְדוּשָׁין
אֲבָל יֵשׁ לָהּ עַל אַחֵרִים קְדוּשָׁין, הַיֵּלֶד מִמְזֹר. וְאִיזָה, זֶה הַבָּא עַל

אֶחָת מִכָּל הָעֲרִיּוֹת שְׁבִתוֹרָה. וְכָל מִי שֶׁאֵין לָהּ לֹא עָלָיו וְלֹא עַל
אַחֵרִים קְדוּשָׁין, הַנֶּלֶד כְּמוֹתָהּ. וְאֵינָהּ, זֶה וְלֵד שְׁפָחָה וְנִכְרִית:

יג. רַבִּי טַרְפוֹן אוֹמֵר, יְכוּלִין מִמְזִירִים לְטַהֵר. כִּי־צַד. מִמְזִיר שֶׁנֶּשֶׂא
שְׁפָחָה, הַנֶּלֶד עֶבֶד. שֶׁחָרָו, נִמְצָא הֵבֶן בֶּן חוֹרִין. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר
אוֹמֵר, הֵרִי זֶה עֶבֶד מִמְזִיר: